Trăiască cea de a 37-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul X Seria II-a Nr. 1720 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 6 noiembrie 1954

Cea mai mare sărbătoare revoluționară

CU 37 DE ANI în urmă, la 7 Noiembrie 1917, muncitorii și țăranii din Rusia, uniți printr-o alianță frățească sub conducerea partidului comuniștilor, au luat cu asalt și au zdrobit putreda și odioasa orînduire a capitaliștilor și moșierilor instaurînd dictatura proletariatului. De atunci, ziua de 7 Noiembrie a devenit cea mai mare sărbătoare revoluționară nu numai pentru poporul sovietic, ci pentru toți oamenii muncii din lumea întreagă, care luptă împotriva jugului imperialist, pentru o viață liberă, fericită, pentru mersul înainte al societății, pentru pace.

Victoria Revoluției Socialiste din Octombrie a deschis un drum nou în istorie, drumul eliberării maselor muncitoare de asuprire și exploatare, drumul vieții fericite a popoarelor.

Revoluția proletară a smuls din lanțurile imperialismului o șesime a globului pămîntesc creînd primul stat al muncitorilor și țăranilor, bastionul revoluției mondiale.

Razele Revoluției Socialiste din Octombrie au exercitat o influență și atracție puternică asupra milioanelor de asupriți și exploatați din lumea întreagă, determinînd un nou avînt al luptei lor revoluționare și întărindu-le în suflet speranța în victoria luptei pentru construirea unei noi vieți.

Victoria Revoluției din Octombrie a trezit la viață și a exercitat o influență hotărîtoare asupra uriașelor forțe ale popoarelor din țările coloniale și dependente. După Revoluția din Octombrie, lupta popoarelor coloniale greu asuprite și împilate de imperialiști a căpătat un avînt nemaiîntîlnit și un caracter organizat, atrăgînd în orbita ei noi și noi forțe.

Victoria istorică de însemnătate mondială a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie se datorește faptului că ea a fost înfăptuită de un proletariat încercat și călit în grele bătălii de clasă, care închegase o trainică alianță cu o țărănime greu exploatată și asuprită și care a luptat sub conducerea înțeleaptă, plină de bărbăție și eroism, a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Forțele reacțiunii mondiale au înțeles încă din primul moment că victoria revoluției proletare în Rusia înseamnă semnarea actului de condamnare a lor la pieire. De aceea aceste forțe s-au unit făcînd încercări disperate pentru a înăbuși în sînge primul stat socialist din lume. Istoria celor 37 de ani, scurși de la primele salve ale revoluției au dovedit însă lumii întregi că poporul eliberat de sub jugul capitaliștilor și moșierilor poate înfrînge orice încercări ale forțelor reacțiunii de a întoarce roata istoriei înapoi și că poate să construiască fără burghezie și împotriva burgheziei, incomparabil mai bine decît burghezia o nouă economie, o nouă cultură, o nouă viață.

Incercările popoarelor sovietice n-aveau însă să se termine odată cu înfrîngerea intervenției și a boicotului. Dușmanii socialismului în ura lor împotriva popoarelor libere au înarmat mîna criminală a hitlerismului aruncîndu-l asupra Țării Socialismului victorios cu același scop mîrșav de a distruge cea mai mare cucerire revoluționară a popoarelor. Oamenii sovietici însă și de data aceasta, strîns uniți în jurul guvernului și partidului, s-au ridicat pînă la unul să-și apere patria, libertatea și fericirea.

Prin lupta plină de abnegație a poporului sovietic fascismul a fost nimicit, iar Armata Sovietică eliberatoare a adus unor țări din Europa și Asia independența națională și a creat condițiile ca popoarele acestor țări să-și ia soarta în propriile mîini.

In anii furtunoși care au urmat revoluției, poporul sovietic a realizat printr-un entuziasm creator nestăvilit o operă grandioasă, unică prin măreția ei. Intr-un timp scurt poporul sovietic, condus de gloriosul partid al comuniștilor, a ridicat din temelii o puternică industrie socialistă. Socialismul a transformat radical viața satelor creînd cea mai înaintată agricultură din lume și a făurit cultura nouă socialistă.

Succesele grandioase obținute în anii construcției socialiste au permis Statului Sovietic să ridice nivelul de trai al poporului creîndu-i o viață îmbelșugată. Țelul suprem al politicii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al Guvernului Sovietic este tocmai satisfacerea maximă a nevoilor materiale și culturale mereu crescînde ale întregii societăți.

Astăzi, eforturile Partidului și Statului Sovietic sînt îndreptate spre organizarea unui nou avînt al economiei țării pentru ridicarea în următorii 2—3 ani la un nivel și mai înalt al traiului populației. Pe baza succeselor obținute pînă acum poporul sovietic luptă pentru trecerea treptată la comunism.

Activitatea pașnică, creatoare a poporului sovietic în interiorul țării își găsește expresia în politica externă a Statului Sovietic prin lupta pe care Uniunea Sovietică o duce din prima zi a existenței sale pentru menținerea păcii și prieteniei între popoare. Astăzi, ca și în urmă cu 37 de ani, Uniunea Sovietică desfășoară o luptă consecventă și asiduă pentru înlăturarea primejdiei unui nou război, pentru întărirea legăturilor economice, culturale și de prietenie cu toate statele, pentru interzicerea armelor de exterminare în masă, pentru încheierea unor pacte ale păcii între popoare. Forțele criminale ale reacțiunii imperialiste se străduiesc azi, ca și în urmă cu 37 de ani, să organizeze un nou măcel mondial, să înece omenirea în sînge pentru a-și înfăptui planurile lor nebunești de dominație a lumii. Astăzi însă popoarele nu mai pot fi înșelate și tîrîte cu forța într-un nou război. In fruntea tuturor popoarelor, a forțelor iubitoare de pace din lumea întreagă pășește cu fermitate măreața Uniune Sovietică insuflînd încredere oamenilor simpli în victoria deplină a cauzei păcii.

Datorită luptei neobosite a Uniunii Sovietice și dorinței arzătoare a popoarelor pentru pace, ațîțătorii la război au fost nevoiți să dea înapoi. Incetarea războiului din Coreea, din Vietnam, Patet-Lao și Khmer, ca rezultat al politicii de tratative și înțelegeri, destinderea încordării internaționale în ultimul timp, sînt rodul luptei sutelor de milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă în fruntea cărora se află Uniunea Sovietică.

Ziua de 7 Noiembrie este sărbătorită de țările de democrație populară ca obîrșia propriei lor eliberări. Pe calea lui Octombrie, alături de U.R.S.S., merg azi fără abatere numeroase popoare care, eliberate de sub jugul exploatării, își făuresc o viață nouă. In jurul Uniunii Sovietice și cu sprijinul său neprecupețit s-a format un puternic lagăr al socialismului care se bizuie pe unitatea și prietenia de nezdruncinat dintre popoarele marii Țări a Socialismului și popoarele Chinei, Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei, Rominiei, Bulgariei, Albaniei, R. D. Germane, R.P.D. Coreene și R. P. Mongole.

Printre popoarele ce sărbătoresc ziua de 7 Noiembrie în condițiile libertății se află și poporul nostru. In urma eliberării țării de către Uniunea Sovietică poporul nostru și-a cucerit pentru întîia oară în istoria sa adevărata independență națională și și-a făurit statul său, statul de democrație populară. Poporul nostru este conștient de faptul că toate marile sale victorii obținute în răstimpul deceniului care s-a scurs de la eliberarea sa ar fi fost de neconceput fără prietenia și ajutorul frățesc al popoarelor Uniunii Sovietice și din celelalte țări de democrație populară. De aceea poporul nostru nutrește o dragoste fierbinte față de marea noastră eliberatoare și sprijinitoare — Uniunea Sovietică — și consideră că prietenia de nezdruncinat dintre poporul sovietic și poporul romîn este garanția construirii cu succes a socialismului la noi.

Oamenii muncii din țara noastră sărbătoresc anul acesta ziua de 7 Noiembrie în condițiile unui avînt în muncă pentru îndeplinirea sarcinilor mari trasate de partid în vederea ridicării agriculturii, a industriei ușoare și a dezvoltării mai departe a economiei naționale.

Călăuzit de învățătura marxist-leninistă și aplicînd în mod creator experiența P.C.U.S., partidul mobilizează poporul în lupta pentru înflorirea patriei noastre și ridicarea bunei stări a oamenilor muncii. Politica partidului nostru este politica intereselor poporului, este politica satisfacerii nevoilor oamenilor muncii. Programul de măsuri elaborat de plenara din august 1953 a C.C. al P.M.R., Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al Partidului au pus în fața noastră sarcini deosebit de mari.

Insuflețiți de partid, oamenii muncii din țara noastră, antrenați în întrecerea socialistă în cinstea zilei de 7 Noiembrie și a Congresului al II-lea al Partidului, s-au străduit și se străduiesc zi de zi să traducă în viață aceste sarcini.

Sărbătorind a 37-a aniversare a Marii Revoluții din Octombrie oamenii muncii din patria noastră își îndreaptă gîndurile cu dragoste și recunoștință în spre măreața Uniune Sovietică, reazimul păcii și libertății popoarelor, speranța și chezășia viitorului fericit al omenirii.

In cinstea zilei de 7 Noiembrie

Mai multe norme într-un schimb

La uzinele „Mathyas Rakosi" a început ziua schimbului de onoare în cinstea zilei de 7 Noiembrie. Muncitorii uzinei s-au pregătit încă din urmă cu cîteva zile pentru acest eveniment. Primele ore de muncă au decurs normal. Oamenii lucrau îndîrjiți. Strungarul Furtună Stelian aplecat deasupra mașinii lucra tăcut. În primul ceas al schimbului îi venise în minte un procedeu de schimbare a operațiilor la piesele pe care le lucra. Iată că cele 480 minute ale schimbului de onoare s-au terminat și după un timp s-au făcut cunoscute rezultatele. Strungarul aștepta nerăbdător să i se comunice și cifra pe care o obținuse. Știa că lucrase foarte mult peste normă, dar cît anume nu avusese timp să socotească. Lista cu rezultate a început a fi citită. Strungarul Furtună Stelian a depășit norma cu 1.275 la sută — cifră record pe uzină. Aproape 14 norme într-o zi !... Lista continuă. Brigada lui Tărăngoi Ioan a obținut o depășire de 475 la sută, utemistul Purice Ion de la forje, 525 la sută, strungarul Penea Gheorghe, 212 la sută. Tinerii și vîrstnicii de la uzinele „Mathyas Rakosi" au închinat succesele obținute în ziua schimbului de onoare celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

★

BAIA MARE (de la corespondentul nostru). La atelierele centrale „Hutira Dezideriu" din Baia Mare, în cadrul schimbului de onoare în cinstea zilei de 7 Noiembrie, muncitorii și-au manifestat din nou dragostea pentru Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, prin fapte de muncă deosebite.

Cea mai mare depășire de normă obținută în cadrul schimbului de onoare, a fost realizată de tinerii din brigada utemistă condusă de tînărul Tanco Ignati. Ei au depășit norma la ajustarea și montarea diferitelor piese componente ale pompelor.

★

La fabrica „Electroputere" din Craiova, s-a muncit intens în ziua schimbului de onoare. Cinstind marea sărbătoare de la 7 Noiembrie numeroși muncitori de la secțiile mecanică, mașini rotative, transformatori și turnătorie au realizat în această zi, producții record pe fabrică. Rabotorii Constantin Stancu și Grigore Trancă, de pildă, au îndeplinit în schimbul de onoare cîte trei norme și jumătate.

Alături de muncitorii vîrstnici și tinerii frezori Constantin Nuță, Savel Pătuleanu și alții au reușit să depășească norma cu peste 220 la sută. De asemenea, tinerii din brigăzile utemiste conduse de Petre Dinu, Marius Pasăre, Florea Dinuț și Paul Dinu au realizat norma zilnică în proporție de 245 la sută.

★

La centrul mecanic din Craiova, planul de producție pe primele 6 ore a fost îndeplinit în ziua schimbului de onoare în proporție de 102 la sută. Cele mai de seamă succese le-a obținut turnătorul Gheorghe Văduva, fruntaș în întrecerea socialistă, care a depășit norma cu 425 la sută și muncitorii Stelian Puținelu, Sebastian Delcea și Constantin Antonie, care au dat cîte 2-3 norme.

HORIA ARAMA

ÎN OCTOMBRIE...

„Jupuia
ca-ntotdeauna
octombrie
cu vînturi,
așa
cum se jupoaie
sub capitalism"

MAIAKOVSKI

La porțile Palatului de Iarnă
O santinelă moțăia în post.
Nu auzea chemările de goarnă
Știute-atît de bine pe de rost,

Nu auzea cum freamătă orașul
Sub a tăcerii-nșelătoare za.
Pe santinelă valul, uriașul,
Părea că încă nu o ajungea.

Gîndea la lucruri simple : ce-o să fie
Cu zdrențărosul lui de băiețaș,
Că-i acră pîinea la militărie,
Că este crunt războiul ucigaș...

Cu iz amar, de neștiută ură,
Răspunsuri santinela căuta.
Și parcă, stînd cu sufletul la gură,
Orașul să le afle aștepta.

Vedea în jur priviri neliniștite :
Scrutau petrogrădenii spre soldat.
Prin țevile de tunuri lustruite
Chiar Aurora îl privea-ncruntat.

Vedea : burjuiul crede c-o să treacă —
Și-și încropește-n pod un adăpost.
Soldatul nostru singur se mira că
Mai moțăie ca santinelă-n post.

Iar iunkerii aduși de „provizorii"
Să apere palatul „celui uns"
Il măsurau și îi treceau fiorii :
Sub coaja moțăielii, ce-i ascuns ?

Și numai cînd se auzi semnalul,
Cînd Aurora ceasul l-a bătut,
Atunci, venind către palat ca valul,
Intregul Petrograd l-a cunoscut.

Din spate — gloanțe ; gloanțe și din față.
Soldatul însă, ca trezit din vis,
Viol și-aprins cum nu fusese-o viață
Sub două focuri, porțile-a deschis !

Nu toți au înțeles că santinela
Avea un suflet simplu și ales,
Și „provizorii" și burjuiu-acela
Gîndeau că e și el un „ne-nțeles"

La Smolnii însă, oameni fără seamăn
Ce niciodată nu l-au fost văzut
L-au înțeles și-ncredere de seamă-n
Al santinelei suflet au avut !

★

O astfel de istorie profană
Să-ți amintești, are-un multiplu rost.
Stimați din emisfera apuseană,
Priviți la santinelele din post !

Roadele Marelui Octombrie

Octombrie 1917... Au trecut de atunci 37 de ani, dar zilele acelea pregătite prin ani lungi de luptă, zilele Revoluției care a deschis o nouă eră în istoria omenirii, sînt vii în inimile noastre.

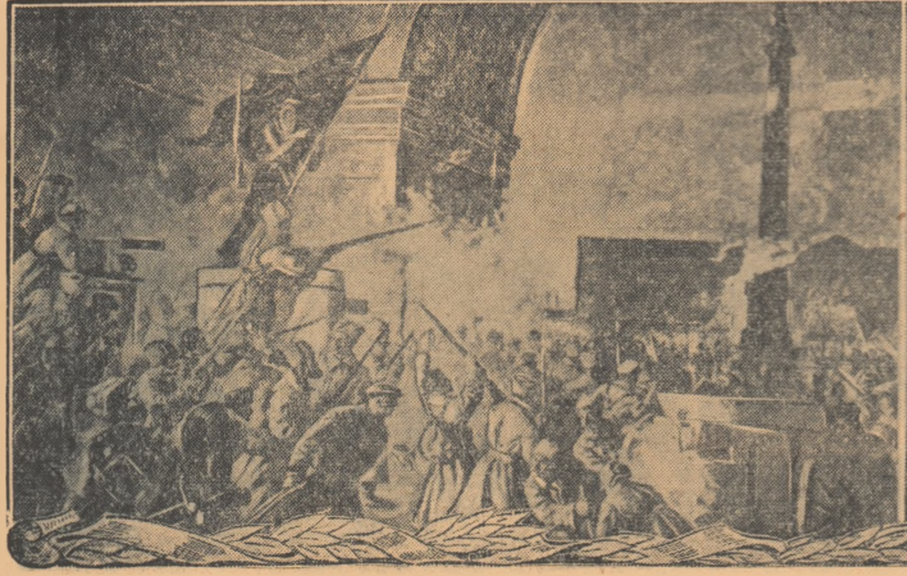
Asaltul Palatului de Iarnă. Detașamentele de muncitori și marinari roșii au strîns ca într-un cerc de fier acest ultim refugiu al guvernului provizoriu burghez. Penelul pictorului a prins pe pînză măreția acestor clipe. Și parcă auzim bubuitul victorios al tunurilor de pe „Aurora", vestind începutul noii ere...

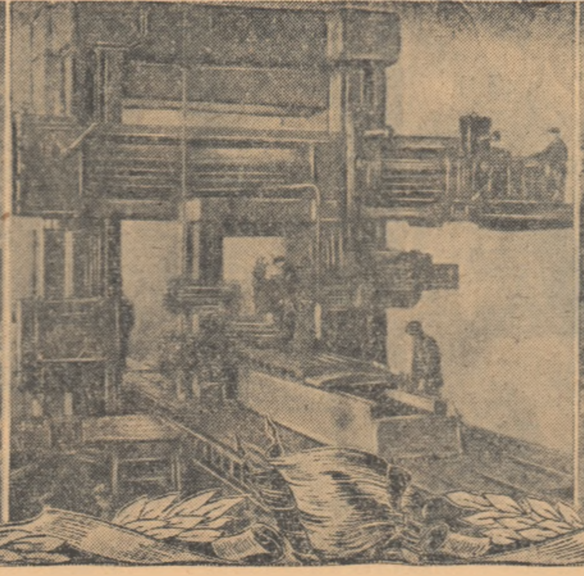
In istoria primului stat socialist au fost înscriși 37 de ani. Dar în acest timp, înapoiata Rusie a țarilor s-a transformat în cea mai înfloritoare țară din lume. Țara Socialismului, prima țară în care oamenii muncii au cunoscut libertatea și fericirea pășește din victorie în victorie.

Numai o țară socialistă își poate crea o asemenea industrie în care tehnica cea mai perfecționată înlocuiește din ce în ce mai mult munca oamenilor. O asemenea creație a tehnicii sovietice este uriașa raboteză model „7288F" de la uzina siberiană „Efremov". La această mașină se pot prelucra piese a căror greutate ajunge la 100 tone.

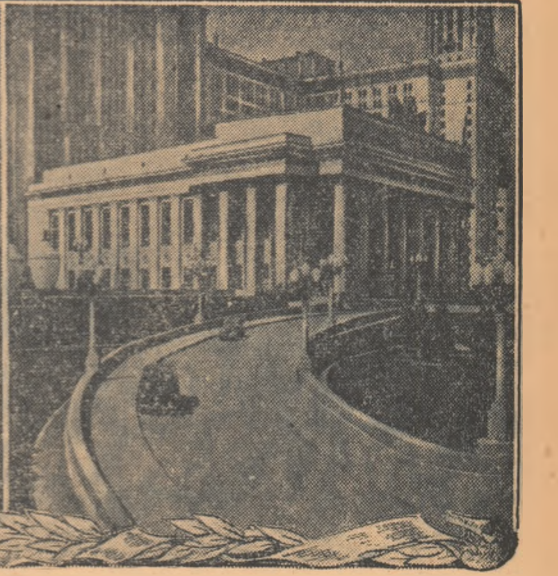
Pe noi și nesfîrșite întinderi de pămînt au unduit în acest an holde aurii de grîne. Pămînturile altădată înțelenite, supuse acum de oamenii sovietici, rodesc recolte nemaivăzute. Mai multe produse, mai mult belșug și bucurie în viața constructorilor comunismului...

Drumuri largi spre cultură se deschid în fața fiecărui om al muncii din Țara Socialismului. Ca un simbol al acestei minunate realități se înalță pe colinele Lenin măreața universitate „Lomonosov" — orașul științei, unic în lume.

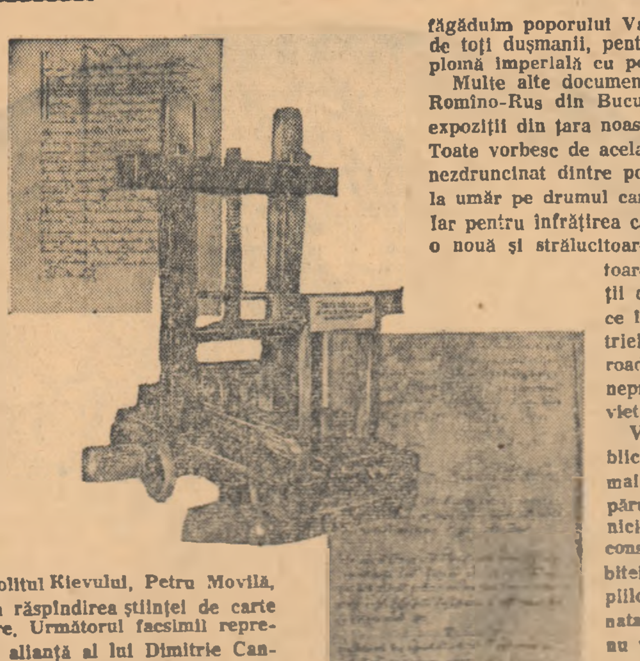

Documentele vechii prietenii

De sute de ani datează relaţiile de prietenie dintre poporul nostru şi poporul sovietic. Mărturie a prieteniei trainice stau zeci şi zeci de documente existente care alcătuiesc un adevărat imn de slavă acestei minunate frăţii dintre popoare. Ajutor militar, economic şi cultural, prietenie la bucurie ca şi la greutăţi, aceasta a caracterizat relaţiile dintre ţările vecine.

Priviţi în fotografiile noastre cîteva documente ale acestei prietenii străvechi. Iată de pildă scrisoarea ţarului Fedor al Rusiei către Mihai Viteazul în care se spune: „Am hotărît ca tu Mihai Voevod să fii în graţia noastră şi de-acum înainte să te apărăm de toţi duşmanii tăi". Iată de asemenea, una din cele mai vechi maşini de tipărit din ţară, tiparniţă dăruită romînilor din Moldova şi Muntenia de către mitropolitul Kievului, Petru Movilă, care a adus o mare contribuţie la răspîndirea ştiinţei de carte şi la dezvoltarea literaturii noastre. Următorul facsimil reprezintă un fragment din tratatul de alianţă al lui Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei cu Petru cel Mare al Rusiei în care se spune printre altele: „Noi, Petru, marele împărat şi ţar, făgăduim poporului Valah să-l apărăm întotdeauna de toţi duşmanii, pentru care am dat prezenta diplomă imperială cu pecetia şi semnătura noastră".

Multe alte documente se află expuse la Muzeul Romîno-Rus din Bucureşti ca şi la alte muzee şi expoziţii din ţara noastră şi din Uniunea Sovietică. Toate vorbesc de acelaşi lucru, despre prietenia de nezdruncinat dintre popoarele care merg azi umăr la umăr pe drumul care duce spre pace şi fericire. Iar pentru înfrăţirea care cunoaşte în zilele noastre o nouă şi strălucitoare înflorire, cele mai grăitoare documente sînt faptele vieţii de zi cu zi, însăşi viaţa nouă ce însufleţeşte fiecare colţ al patriei noastre în care se recunosc roadele ajutorului prietenesc de neprecupeţit al marii Uniuni Sovietice.

Vor trece anii, succesele republicii noastre vor fi din ce în ce mai mari, tinerii de azi vor avea părul albit, dar ei nu vor uita niciodată ceea ce a stat la temelia construirii noii vieţi a lor, a iubitei lor patrii. Ei vor povesti copiilor şi nepoţilor despre minunata prietenie romîno-sovietică şi nu vor uita să le amintească despre aceste fapte, documente de nepreţuit.

MINUNATUL SPRIJIN ŞI AJUTOR

Hoidu Iuliu
Erou al Muncii Socialiste

Poate oare cineva să-şi uite prietenii dragi, apropiaţi, care la nevoie l-au ajutat, l-au sfătuit? Fiecare dintre noi cunoaştem din viaţa de fiecare zi că aceşti prieteni rămîn veşnici; la ei te gîndeşti ori de cîte ori ai o bucurie, o fericire. Întreaga noastră viaţă cunoaşte din belşug ajutorul frăţesc al poporului sovietic, la care ne gîndim ori de cîte ori obţinem succese pe drumul construirii socialismului în patria noastră.

De multe ori îmi privesc tovarăşii din echipă şi mă gîndesc la preocupările lor, la problemele pe care şi le pun, la viaţa lor. Vreau să mărturisesc că un asemenea moment l-am trăit în urmă nu cu mult timp. În întreaga ţară începuse sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice. Din ziare, de la radio, din săli de conferinţă, şuvoi gigant, fără de margini îmi trecea prin faţa ochilor, tumultuos, ceea ce înseamnă ajutorul frăţesc, de neprecupeţit acordat de Uniunea Sovietică, ţării noastre. M-am uitat împrejur, la ai mei. Cum muncesc ei? La îndemînă au perforatoare pneumatice, ciocane de abataj, haveze, craţere. Ajutorul de frate şi-a afirmat din belşug prezenţa şi aici, la noi, în Valea Jiului. M-am gîndit: Cum trăiesc ai mei, minerii? Mi-am amintit de tovarăşii din mină care au căpătat apartamente în noile blocuri muncitoreşti. La cinematograf sau teatru îi poţi găsi cu regularitate, însufleţindu-se de eroismul muncii oamenilor sovietici. Nu odată stînd de vorbă cu tineri din mină, care au realizat succese, aceştia mi-au împărtăşit că oamenii sovietici, minerii Donbasului cunoscuţi din romanele sovietice, le-au îmbogăţit sufletul prin exemplul lor înaintat.

Şi eu am obţinut succese datorită oamenilor sovietici. În acest an, începînd din ziua de 21 octombrie, lucrez în contul anului 1958.

Întotdeauna îmi voi reaminti cu drag de prietenii mei, minerii sovietici. În urmă cu trei ani, în octombrie 1951 am avut bucuria de a vizita ţara sovietelor, de a cunoaşte oamenii sovietici, faptele lor. Bineînţeles pe mine ca afredelitor al adîncurilor m-a interesat să ştiu cît mai mult despre minerii sovietici. Aşa că cea mai mare parte din timpul şederii mele în Uniunea Sovietică mi l-am petrecut în Donbas printre minunaţii mineri ai acestui mare bazin carbonifer. Cu totul surprinzătoare a fost pentru mine primirea neaşteptat de călduroasă pe care mi-au făcut-o minerii de aici. Am început apoi să vizităm minele şi să ne minunăm de gradul înalt al tehnicii pe care au ajuns s-o stăpînească aceşti mineri.

Nu după mult timp, m-am împrietenit fără să-mi dau seama cu mulţi dintre minerii Donbasului. Pe unul dintre ei nu-l voi uita niciodată, pe Evdochim Liubianţev.

S-a nimerit ca vizita pe care grupul nostru de mineri romîni a făcut-o în Donbas să fie chiar în zilele din preajma sărbătoririi lui 7 Noiembrie. Minerul despre care vă vorbesc m-a invitat în seara aceea la el acasă pentru a sărbători împreună aşa cum se cuvine, acest însemnat eveniment din viaţa poporului sovietic. Vă închipuiţi bucuria mea. Am petrecut în casa lui îmbelşugată o seară de neuitat.

În seara aceea Evdochim şi-a luat faţă de mine un angajament: de a da în ziua de 10 noiembrie două norme zilnice în cinstea minerilor din ţara mea. Iar eu mi-am luat faţă de el angajamentul ca odată întors în patrie să aplic la locul meu de muncă metodele sovietice pe care le-am învăţat acolo.

În ziua de 10 noiembrie am intrat în mina la care lucra Lubianţev, ajungînd la locul lui de muncă la ora 12. Cînd am sosit la Evdochim prietenul meu lucra deja la a treia normă zilnică. Ne-am strîns în braţe şi ne-am înveselit din tot sufletul. Devenisem atît de buni prieteni încît la despărţire am simţit nevoia să facem schimb de fotografii. Cum însă Lubianţev nu avea o fotografie cu întreaga lui familie (adică incluzîndu-l şi pe fiul său) şi cum nici eu nu aveam la mine o fotografie cu întreaga familie, ne-am înţeles să ni le trimitem pe urmă. Aşa am şi făcut.

Păstrez şi acum fotografia de la Evdochim — în care îmi zîmbeşte şi băiatul lui.

Prietenia noastră continuă şi acum ca semn al unor sentimente adînci ce ne leagă. Şi nu este numai o prietenie pur şi simplu în care ne scriem scrisori ca doi cunoscuţi vechi. Prietenia noastră are rădăcini adînci şi în activitatea din producţie.

Lubianţev m-a ajutat de multe ori să aplic concret metodele sovietice. Mi-a dat sfaturi ori de cîte ori le-am cerut. Acum de cîte ori cuceresc cîte un succes nou sau întîmpin vreo greutate în muncă simt nevoia îndată să scriu o scrisoare prietenului meu din Donbas. Îmi este ca un frate. I-am scris şi de curînd, cînd mi-a fost conferit titlul de Erou al Muncii Socialiste. Dacă de această mare bucurie a vieţii mele n-ar fi ştiut şi el, ea n-ar fi fost parcă întreagă. În scrisoarea pe care i-am trimis-o i-am scris că succesele mele se datoresc şi prieteniei dintre noi. I-am mulţumit pentru tot ce am cîştigat de la el şi de la toţi oamenii sovietici.

Dacă e să vorbim despre această prietenie dintre popoarele romîn şi sovietic, fără îndoială că eu am spus doar puţine lucruri. Aceeaşi dragoste pe care o nutresc eu pentru Uniunea Sovietică o simte fiecare miner din bazinul Văii Jiului, fiecare om al muncii din patria noastră.

Cîndva, cu siguranţă se vor scrie cuvinte despre anii aceştia, anii primului deceniu de după eliberare, cînd prietenia dintre poporul sovietic şi poporul romîn a cunoscut o puternică înflorire, s-a ridicat pe o treaptă superioară. Sînt convins că fiecare aspect din viaţă, în aparenţă cît de mic, folosirea unui încărcător mecanic sovietic, corespondenţa cu prietenii din U.R.S.S., audierea unei conferinţe despre arta sovietică, un cadou lucrat pentru un prieten sovietic, un erou de roman sovietic care te-a făcut să te gîndeşti la problemele vieţii tale, — toate acestea constituie adevărate mărturii pe care le creăm prin viaţa noastră, generaţiilor viitoare.

Toate acestea sînt dovezi puternice, din suflet despre prietenia adevărată, de nezdruncinat ce leagă poporul romîn şi poporul sovietic.

Roadele Marelui Octombrie

Vitezele trupe sovietice au izgonit ocupanţii fascişti, eliberîndu-ne patria. Iată-i pe ostaşii sovietici bucurîndu-se laolaltă cu populaţia Capitalei de sărbătoarea eliberării, primind prinosul ei de recunoştinţă.

Dar marea Uniune Sovietică nu numai că ne-a eliberat de sub jugul fascist, ci a sprijinit lupta poporului nostru care, condus de partid, a înlăturat de la putere burghezo-moşierimea — pentru construirea vieţii noi, socialismul. Ajutorul sovietic a avut şi are un rol hotărîtor în dezvoltarea industriei noastre socialiste. Cu precizie de ceasornic funcţionează minunatele maşini sovietice cu care este utilată, asemenea a zeci de fabrici şi uzine, fabrica de egrenat bumbac „Republica" de la Ciulniţa.

Experienţa sovietică avansată este un far călăuzitor în toate domeniile construirii socialismului. Aplicarea metodelor sovietice de muncă în industrie, agricultură, ştiinţă etc. dă rezultate nemaivăzute la noi. Iată-l în fotografie pe strungarul sovietic Vitalii Semlischi împărtăşind muncitorilor noştri din bogata lui experienţă.

Cu un deosebit entuziasm s-au avîntat oamenii muncii în lupta pentru aplicarea hotărîrilor plenarei din august 1953 a C.C. al P.M.R., pentru ridicarea nivelului agriculturii, pentru asigurarea belşugului de produse agricole vegetale şi animale necesare celor ce muncesc. Urmînd exemplul oamenilor sovietici, numeroşi muncitori au plecat la ţară pentru a ajuta la dezvoltarea agriculturii. Iată un tînăr mecanizator desţelenind cu ajutorul unui tractor sovietic pămînturi altă dată necultivate, pămînturi pe care vor creşte în curînd holde mănoase.

FAPTE MĂRTURII

CÎNTECE DE ÎNFRĂŢIRE

....Sînt 10 ani de atunci. Era o toamnă asemănătoare cu aceasta, nucii ruginеau şi mierla nu mai cînta. Ostaşii sovietici cu ochii încercănaţi şi obrajii neraşi, fumau mahorcă, duşi pe gînduri şi ascultau cîntece pe care nu le mai auziseră poate niciodată. Erau cîntece romîneşti şi maghiare. Veniseră acolo muzicanţi din mai toate părţile Clujului: de pe Feleac şi de pe Dîmbul Rotund, din Iris şi de pe Andrei Mureşan, cu viorile la subţioară. Ei mulţumeau astfel ostaşilor veniţi de pe meleagurile nesfîrşite ale răsăritului cu cîntece ţîşnite parcă nu de pe strune ci din adîncul inimilor fierbinţi de oameni simpli, plini de recunoştinţă.

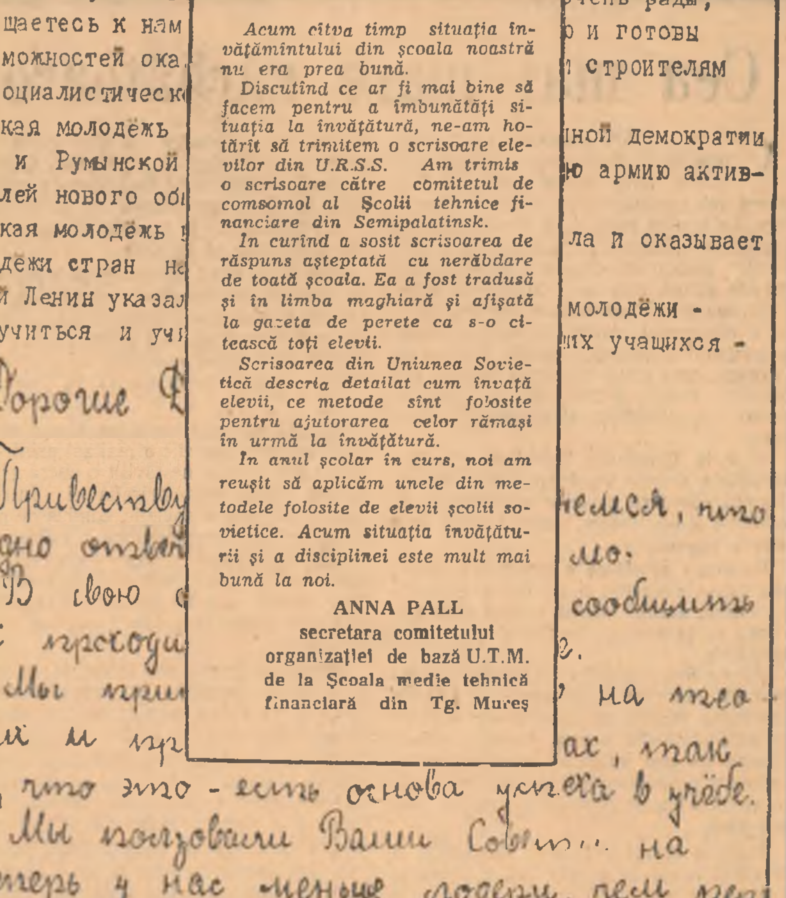
Mulţi dintre muzicanţi nu se cunoşteau, deşi erau clujeni. În seara aceea s-au întîlnit pentru prima dată. Au cîntat aşa pînă tîrziu, cînd stelele luceau neobosite în tăria albastră a cerului. Oamenii cîntau şi gîndeau: „Ostaşii sovietici ne-au adus nu numai zorile unei vieţi noi ci şi dreptul atît de firesc şi de care am fost totuşi lipsiţi atîta vreme, dreptul de a cînta cum ne cere sufletul, cui ne e drag".

Multe seri au cîntat muzicanţii soldaţilor sovietici, cîntece romîneşti şi maghiare. Iar de la soldaţi au învăţat cîntece căzăceşti din stepele Cubanului, cîntece ruseşti, săltăreţe melodii ucrainene, cîntece care au rămas în suflet alor noştri.

Aşa a prins viaţă această orchestră. Tradiţia nu s-a pierdut. Şi atunci cînd a venit o delegaţie de colhoznici sovietici în Cluj, şi la aniversarea Armatei Sovietice, şi la Ziua Victoriei, şi la fiecare sărbătorire a Lunii Marii Prietenii, orchestra a executat şi execută cu aceeaşi căldură cîntece pe care le-a înălţat prima oară în toamna vijeliosului an 1944.

Poate un muncitor moscovit sau un pescar de pe nesfîrşitul Baical, un colhoznic voronejian sau un păstor turcmen, care a lăsat de mult arma din mînă pentru a se dedica muncii paşnice, ascultă la posturile noastre de radio aceste cîntece, solii de prietenie şi înfrăţire. Chiar dacă n-au înţeles cuvintele crainicului: „Urmează acum cîntecul... în execuţia orchestrei „Înfrăţirea" din Cluj, cu siguranţă că melodia le este cunoscută. Se cheamă deci că solia a ajuns la destinatarii ei.

DE LA TG. MUREŞ LA SEMIPALATINSK

Acum cîtva timp situaţia învăţămîntului din şcoala noastră nu era prea bună.

Discutînd ce ar fi mai bine să facem pentru a îmbunătăţi situaţia la învăţătură, ne-am hotărît să trimitem o scrisoare elevilor din U.R.S.S. Am trimis o scrisoare către comitetul de comsomol al Şcolii tehnice financiare din Semipalatinsk.

În curînd a sosit scrisoarea de răspuns aşteptată cu nerăbdare de toată şcoala. Ea a fost tradusă şi în limba maghiară şi afişată la gazeta de perete ca s-o citească toţi elevii.

Scrisoarea din Uniunea Sovietică descria detailat cum învaţă elevii, ce metode sînt folosite pentru ajutorarea celor rămaşi în urmă la învăţătură.

În anul şcolar în curs, noi am reuşit să aplicăm unele din metodele folosite de elevii şcolii sovietice. Acum situaţia învăţăturii şi a disciplinei este mult mai bună la noi.

ANNA PALL
secretara comitetului organizaţiei de bază U.T.M. de la Şcoala medie tehnică financiară din Tg. Mureş

Poveste despre camionul „Steagul Roşu"

Oricine ştie că înainte puteau fi văzute pe străzile noastre maşini şi camioane de tot felul, numai romîneşti nu. Şi iată că a venit vremea să construim ajutaţi de Uniunea Sovietică camioane romîneşti. La 1 Mai, muncitorii au adus în faţa tribunii o nouă realizare a industriei noastre purtînd mîndră inscripţia „Fabricat în R.P.R.". Erau autocamioanele „Steagul Roşu", producţie a uzinei cu acelaşi nume din Oraşul Stalin. Despre noul tip de maşini se poate spune că, începînd de la proiectare, la executarea pieselor şi pînă la asamblare, totul a fost făcut cu ajutorul preţios al tehnicii sovietice. Primele sute de maşini aveau motoare fabricate în U.R.S.S. Restul pieselor şi asamblarea se făceau la noi. Încă în luna mai, cînd pe poarta uzinei „Steagul Roşu" ieşeau primele maşini, s-a pus problema fabricării la noi a motoarelor. Ajutaţi de experienţa, de inginerii şi tehnicienii sovietici, oamenii muncii de la „Steagul Roşu" au realizat şi acest lucru ce ar fi părut altă dată imposibil. Să dăm un singur exemplu, un crîmpei din cronica ce povesteşte despre cucerirea acestei victorii a tehnicii noastre dar care este cu atît mai concludent.

Documentaţia sovietică pentru camion era foarte bună şi clară. Totul mergea bine, dar cînd s-a ajuns la confecţionarea axei cu came s-au ivit mari neajunsuri. Inginerii uzinei s-au gîndit să aplice procedeul cimentării şi călirii în baie de ulei sau al călirii superficiale în flăcări. Şi-au dat curînd seama însă că ambele procedee sînt necorespunzătoare, deoarece, axa fiind subţire, şi cu secţiuni variate, s-ar fi deformat uşor. Să părea la un moment dat că din cauza buclucaşei axe nu se va putea executa motorul. Conducerea uzinei s-a gîndit să trimeată tehnicieni în Uniunea Sovietică pentru a studia acolo tehnologia prelucrării axei cu came sau să invite tehnicieni sovietici pentru a vedea cum rezolvă ei această problemă. Pînă la urmă s-a găsit o soluţie mult mai simplă. L-au invitat pe consilierul sovietic pentru problemele de tratamente termice de la uzina de tractoare „Ernst Thälman", tovarăşul Lunin. Consilierul sovietic a venit la „Steagul Roşu" şi a rezolvat pe loc problema. El a arătat că cea mai bună metodă de tratare a axelor cu came este călirea cu ajutorul curenţilor de înaltă frecvenţă. Sub conducerea tovarăşului Lunin a fost executată tratarea primelor axe cu came. Axa cu came odată tratată, trebuia şi rectificată. Era necesară o maşină rectificatoare specială care să poată şlefui forma specială a camelor axei. Un asemenea rectificator a primit de curînd uzinele „Steagul Roşu" de la Harcov. Acum se lucrează la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann", pe baza documentaţiei sovietice, şi o instalaţie de tratare a metalelor cu curenţi de înaltă frecvenţă pentru „Steagul Roşu".

Între timp, uzinele „Steagul Roşu" au produs primele autocamioane cu motoare romîneşti. Axele cu came funcţionează bine. Autocamionul „Steagul Roşu" are sute şi mii de piese. La fiecare piesă a trebuit să fie biruită o dificultate. Aceste sute şi mii de victorii care au dat în ansamblu o mare victorie — camionul romînesc — au fost obţinute cu ajutorul preţios al tehnicii sovietice.

Un scurt istoric

Aţi privit vreodată un gutui primăvara, înainte de a înflori? În vîrful unei crenguţe verzi apare la început un mugur. Unul singur, dar ce putere tainică cuprinde în el! Nu va trece mult timp şi ghemotocul verde va pocni uşor, desfăcîndu-se în evantai. Apoi încet, pe neobservate, vor ieşi la lumina zilei petale roze. Se va naşte o floare. În acelaşi timp, de-a lungul crenguţei vor da alţi muguri. Vor trece două-trei zile şi va înflori tot gutuiul. Toamna, crengile gutuiului sînt trase în jos de greutatea fructelor galbene.

Fără să vrem am făcut această comparaţie cînd am luat cunoştinţă de istoricul Analelor romîno-sovietice. Primul număr al acestor Anale a apărut în luna octombrie a anului 1946. Primul mugur! Unul singur dar cuprinzător. În paginile sale erau traduse din limba rusă articole de fizică, chimie, matematică, medicină, istorie, filozofie etc. Apariţia Analelor a adus un aport imens la dezvoltarea culturii, ştiinţei şi tehnicii noastre. Zeci, sute şi mii de oameni ai ştiinţei din cele mai diferite domenii de activitate au început să le studieze permanent. Cererea de buletine creştea mereu. Aşa se face că în anul 1949 au apărut patru serii de buletine. Analele au început să apară sub forma unor caiete ce grupau probleme înrudite ale ştiinţei. De pildă, un caiet de matematici, fizică şi chimie; altul de economie şi drept etc.

Dar nici acestea n-au fost de ajuns. Mugurii s-au înmulţit mereu. Au apărut Anale despre agricultură şi zootehnie, biologie, silvicultură şi industria lemnului. În 1950 Institutul de Studii Romîno-Sovietic a editat şi Biblioteca Analelor, care conţine caiete cu o seamă de noi traduceri ce tratează fiecare o anume problemă.

Un an mai tîrziu, din muguri, apar petalele florilor. Analele de medicină se împart în: medicină generală, pediatrie, igienă şi organizare sanitară. Cele de biologie se împart în: biologie, geologie şi geografie — şi aşa mai departe.

Academicienii, savanţii, profesorii, medicii, inginerii, agronomii, pedagogii, citesc Analele şi îşi însuşesc tezaurul uriaş al ştiinţei sovietice, aplicînd cu succes datele acesteia în practică.

În 1951 a apărut caietul periodic „Cercetări în domeniul activităţii nervoase superioare". În 1952 Analele au fost scoase în 14 serii însumînd 68 de numere. Iar în anul acesta se editează 16 serii de Anale şi 3 de Biblioteca Analelor.

Institutul de Endocrinologie „Prof. C. I. Parhon" scria în legătură cu Analele Institutului de Studii Romîno-Sovietic:

„Literatura sovietică de specialitate ne este un nepreţuit ajutor în munca noastră de cercetări. Iată cîteva din realizările înfăptuite pe baza materialului sovietic: Blocajul novocainic Vijevscki, transfuzie cu sînge conservat după metoda Molodaia şi altele".

Asemenea exemple sînt multe şi cuprind toate domeniile ştiinţei.

Singurul mugur, primul număr din 1946, a crescut şi a ajuns asemenea unui mare arbore ce contribuie cu seva sa la hrănirea activităţii cultural-ştiinţifice a ţării.

DESPRE O VEȘNICĂ PRIETENIE

Vești din Palatul Științei din Moscova

Scriu aceste rînduri în băncile celei mai moderne universități din lume — Universitatea de Stat „Lomonosov", de pe colinele Lenin din Moscova. Alături de studenții sovietici sărbătorim și noi — studenții și aspiranții romîni care studiază în U.R.S.S. — Luna Prieteniei Romîno-Sovietice.

Un grup de studenți romîni au mers la diverse adunări ale pionierilor din Moscova și le-au vorbit despre țara noastră și despre ceea ce înseamnă pentru poporul nostru prietenia cu marele popor sovietic.

Ajutați de rectoratul universității noi am organizat de asemenea un stand de cărți romînești și de traduceri din literatura sovietică, la biblioteca „Maxim Gorki".

În cămine, în facultăți și auditorii, studenții noștri împreună cu studenții sovietici au afișat fotomontaje despre țara noastră. Studenții Facultății de Istorie, de pildă, au făcut fotomontajul „Viața noii Romînii", pe care l-au afișat în cămin.

În aceste zile noi pregătim împreună cu studenții sovietici un program de cîntece și dansuri romînești și sovietice.

La București sau la Moscova, marea prietenie între popoarele noastre este mai vie ca ori cînd.

MARIN GEORGE
student anul III Facultatea de Economie Politică
Universitatea de Stat „Lomonosov"
Moscova

Străvechi relații culturale

Cei care s-au întîlnit cu membrii delegației sovietice venite în țara noastră în acest an cu prilejul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice au aflat cu bucurie că tov. Mihail Alexandrovici Kveselava, care făcea parte din delegație, învață limba romînă. Savantul georgian învață limba noastră pentru a putea studia mai bine relațiile dintre popoarele celor două țări, pentru a putea afla noi și noi date despre legăturile culturale străvechi dintre patria noastră și Gruzia. Unul din cei mai cunoscuți promotori ai acestor relații a fost de pildă Antim Ivireanul, care a înlesnit schimbul de tipărituri între țările noastre și Gruzia, patria sa de origină. Savantul sovietic a cercetat de asemenea mormîntul marelui scriitor clasic georgian Besiki (Besarion Gabașvili), care se află la Iași. El continuă cercetările pentru descoperirea tradiționalelor relații culturale.

Supremul monument

În marmură și aur unii-au pus
Să li se sape chipul ca anume
Să-nsemne c-au trăit cîndva pe lume
Și-au fost stăpîni pe răsărit și-apus.

Așa, în vremuri, regi sau doar excroci
Ceaprazuiți cu semne de noblețe
Și-au înălțat statuile semețe
Din prețioase și masive roci.

Cu orice preț vînzîndu-și nemurirea,
Posterității-n gît și-au vîrît!
...Aceste monumente însă sînt
Departe de-a-și îndeplini menirea.

Căci azi, copii ai timpurilor noi,
Vă înclinați, dînd cuvenita cinste,
Nu vreunui monument de ametiste
Clădit din truda oamenilor goi, —

Ci-n fața adevăratului însemn
Al jertfei mari și neprecupețite
Aduse-n vremi amare și cumplite
Voi vă plecați cu nesilit îndemn!

E-un monument mai scund
de multe ori
Decît o piramidă egipteană.
Dar dragostea care spre el vă cheamă
E greu s-o prețuiești ori s-o măsori...

Voi, care nu mai știți cuvîntul
„foame".
Copii cu rîsul clar și sănătos,
N-o să-l uitați pe ostașul inimos
Care-n pămîntul țării noastre doarme.

Flăcăul sovietic ne-a adus
Cu prețul vieții sale, viața noastră.
Căzînd răpus în luptă, el ne-a spus:
„De-acum, fiți fericiți în țara voastră".

Ursită de urarea lui modestă,
Însăși a țării noastre fericire
E-un monument suprem de nemurire
Ce jertfa sovietică atestă!

AL. OVIDIU ZOTTA

GÎNDURI PENTRU 1958

Pe zootehnicianul Vilmoș Gödri l-am cunoscut cu cîteva zile în urmă. Ne aflam în gospodăria colectivă din comuna Bod și ne interesam despre felul cum se aplică în această gospodărie metodele de muncă sovietice. Am înțeles, după ce am discutat cu mai mulți colectiviști, că zootehnicianul gospodăriei era cel mai indicat să ne dea lămuririle necesare. Bucuros de oaspeți dornici să afle despre realizările sectorului zootehnic al gospodăriei colective, tovarășul Vilmoș ne-a propus să-l însoțim în sectorul lui.

Am plecat împreună și nu după mult timp, am ajuns pe malul Oltului. Aici, din primăvară pînă-n toamnă cînd dă frigul, pășunează vitele gospodăriei. În grajdul de vară, special amenajat la pășune, vitele erau aduse pentru mulsul de prînz.

— Acum avem 64 de vaci mulgătoare, ne spune tovarășul Vilmoș răspunzînd parcă privirilor noastre. Și trebuie să știți că am pornit de la 6 vaci.

L-am rugat să ne povestească cum s-a dezvoltat sectorul zootehnic al gospodăriei.

— În 1950, cînd ne-am unit în colectivă, aveam așa cum am spus, doar 6 vaci. Rostul gospodăriei colective e însă să meargă mereu înainte, să dezvolte toate ramurile de producție. Colectiviștii s-au convins că numai așa își pot spori veniturile. Așa s-a făcut că numai după un an, cînd gospodăria noastră a început să prindă puteri, am mărit numărul vacilor cu încă 25, de rasă Siementhal. De îngrijit, le îngrijeam ca și înainte, așa cum obișnuisem. Cu timpul, am început să introducem o serie de metode noi dar, nedîndu-ne bine seama de importanța lor, nu perseveram în aplicarea lor.

O cotitură serioasă în munca noastră, o datorăm sfaturilor primite de la specialiștii sovietici care ne-au vizitat gospodăria.

În 1952, de pildă, cînd ne-a vizitat pentru prima oară o delegație din Uniunea Sovietică, am fost sfătuiți să facem pășunatul vitelor pe parcele, pentru a avea în permanență iarbă proaspătă. Tovarășii sovietici ne-au arătat și alte metode pentru a spori producția la animale, despre care, deși auzisem cîte ceva nu le aplicam întocmai. Sfaturile primite de la tovarășii sovietici, au fost ascultate cu mult interes de colectiviștii noștri.

Cu un an mai tîrziu, muncind pe baza metodelor noi, realizările n-au întîrziat să se arate. Producția de lapte s-a ridicat de la 2000 la 2200-2600 litri, iar de pe cîmp am reușit să stringem vagoane de fîn. Dar ajutorul pe care l-am primit, noi, colectiviștii din Bod, de la specialiștii din Uniunea Sovietică, nu s-a oprit aici.

În 1953, gospodăria noastră a primit ca oaspete pe tovarășul Cuznețov. El s-a interesat de felul cum muncim și s-a bucurat de realizările noastre. Noi am fost bucuroși de laudele aduse dar și mai bucuroși de sfaturile înțelepte pe care le-am primit atunci. Printre altele tovarășul Cuznețov ne-a arătat cît de important este pentru a obține o producție ridicată de lapte, pășunatul de 3 ore în timpul nopții și mulsul de 4 ori pe zi.

Încrederea în experiența oamenilor sovietici este statornicită de mult în inimile noastre. Am procedat întocmai așa cum ne învățase oaspetele nostru. Și nu am regretat deloc. Anul acesta producția de lapte s-a ridicat pînă la 2900-3000 litri.

În ultimii doi ani muncind pe baza metodelor înaintate sovietice, noi am obținut frumoase realizări. Numărul vacilor mulgătoare a crescut la 64, iar pînă la sfîrșitul anului vom avea încă 20 de vaci cu lapte.

Am vizitat mai departe sectorul zootehnic al gospodăriei colective din Bod și ne-am convins că colectiviștii din brigada zootehnică lucrează cu multă dragoste după sfaturile primite de la tovarășii dragi din Uniunea Sovietică. Unii dintre mulgători au îndeplinit și depășit planul anual încă de la 15 octombrie: Lupu Petre a depășit planul cu 3257 litri lapte, Șerban Vasile cu 1289 litri, iar Lăcătuș Gheorghe cu 1257 litri.

— Creșterea producției de lapte depinde de felul cum îngrijești vacile — ne-a spus tovarășul Lupu Petre — și noi le îngrijim bine și cu dragoste. Eu, de exemplu, de mic copil am muncit la vaci, dar nu la ale mele, la ale bogătanilor cărora le-am fost slugă timp de 16 ani. Acum, îngrijesc vitele noastre, ale colectiviștilor, nu-mi cruț puterile, pentru ca, aplicînd metodele sovietice să obțin rezultate cît mai mari.

— Pentru mărirea și dezvoltarea în viitor a fermei noastre de vaci, noi vom munci mai departe după metodele înaintate pe care ni le-au împărtășit oaspeții sovietici. În 1956 vom introduce mulsul mecanizat, iar pînă în 1958 vom mări numărul vacilor cu lapte pînă la 200 — ne mai spuse tovarășul Vilmoș Godri în timp ce ne întorceam spre sediul gospodăriei.

Ne-am despărțit de tovarășii de la gospodăria colectivă din Bod cu o impresie de neuitat: sprijinul frățesc al oamenilor sovietici este prezent aici ca și peste tot în țara noastră. El deschide orizonturi noi și însuflețește pe oamenii muncii spre noi victorii pe drumul construirii vieții socialiste. Poporul nostru nu va uita niciodată aceasta.

Către tovarășii mei de luptă...

Dragii mei prieteni Stepan și Nikolai,

Tovarăși, foști luptători în Batalionul I Internaționaliști din Rusia în zilele revoluției din octombrie și războiului civil.

Acum, în preajma marii sărbători am parcurs din nou cu gîndul tot drumul lung și greu pe care l-am străbătut împreună, în patru ani de zile, pentru victoria Revoluției Socialiste. Am în față Orenburg-ul, Celiabinsk-ul, Omsk-ul, Tomsk-ul, Samara, Tarițîn-ul, Kiev-ul...

Cred, tovarăși, că vă mai aduceți aminte de batalionul nostru glorios. Batalionul 1 Internaționaliști, era cam pestriț, e adevărat. Eram acolo și bosniaci și ruși, romîni, sîrbi, maghiari, germani, turci, și încă cîte nații, dar eram toți ca frații. Pe noi ne-a unit o cauză comună — cauza apărării revoluției proletare. Fiecare din noi știa că luptînd pentru victoria revoluției în Rusia, luptă pentru eliberarea poporului său. Unde era mai greu, acolo se afla și batalionul 1 Internaționaliști.

Mai țineți minte bătălia cumplită de lîngă Kiev? Ne-au înconjurat „albii" din toate părțile. Credeam că ne-am găsit sfîrșitul. Compania de mitralieri aștepta liniștită pe dușman, iar cînd s-a apropiat mult, am strigat cît am putut:

— Pentru Lenin, pentru revoluție!...

Și mitralierele noastre „Maximca" au început să cînte. Apoi plutoanele noastre s-au repezit în iureș cu baioneta la armă și au distrus fudula oaste a contrarevoluției. Ce lupte crîncene am purtat noi, prieteni!

Acolo, lîngă Kiev, am fost rănit și tot acolo mi s-au spus cuvintele pe care nu le voi uita niciodată:

— Sovietul Militar Revoluționar a decernat căpitanului de mitralieri Ignat Szeplaki, pentru merite deosebite în lupta pentru apărarea revoluției, împotriva intervenționiștilor, ordinul „Drapelul Roșu"!

Iată, mi-am zis, cum prin această decorație se cinstește întregul meu popor care iubește poporul frate rus și care va păși cîndva alături de acesta pe calea socialismului.

Ce plăcută a fost vizita la tine, Stepane! Nevasta trebăluia prin casă, tu țineai copilul pe genunchi, samovarul cînta incetișor și noi beam ceai din farfurie.

Sau cît de frumos era cînd plecam să ne plimbăm pe Volga, în seri senine. Bătrînul fluviu al Rusiei curgea domol și noi stăteam îngîndurați pe țărm cu privirea pierdută în valurile luminate de lună. Atunci visam împreună despre comunism. Și vedeți cît de măreț e comunismul, încît preziua lui e mai strălucitoare decît toate visele noastre. Noi nu puteam bănui pe atunci că Volga își va amesteca apele cu Donul, că de la Gomel vei putea călători cu vaporul pînă la Oceanul Înghețat de Nord.

M-am întors într-un tîrziu în Romînia. Căpitanul din Garda Roșie n-a plîns nici cînd a văzut moartea în față, nici cînd a fost grav rănit, nici cînd căzuse prizonier în mîna albilor, în nici o clipă grea, dar atunci cînd a părăsit Țara Sovietelor, al cărei pămînt l-a udat cu sîngele lui, cu sudoarea frunții în luptele grele, boabele mari de lacrimi îi curgeau din ochii lui ca din ochii unui copil. Voi stăteați stingheriți în jurul meu. Vedeam că vă apasă și pe voi despărțirea noastră.

La Moscova mi s-a cerut spre păstrare decorația și diploma ei. Am dat ordinul „Drapelul Roșu" cu inima strînsă, spunînd:

— N-o să-l mai văd nici cînd.

Dar tovarășii mi-au spus:

— Lasă, ai încredere, îți vei primi înapoi decorația.

M-am întors în țară. Aici am găsit mizerie, viața grea a muncitorilor, într-un cuvînt regimul de exploatare capitalistă. Am fost condamnat la șase ani închisoare pentru activitate revoluționară.

Și iată că după mulți ani am ieșit pe străzile orașului să aștept... da, să aștept Armata Roșie. Treceau motociclete, mașini, tancuri, katiușe și treceau în coloane nesfîrșite băieți avînd prinse la bonetă steaua cu cinci colțuri, aceeași stea pe care am purtat-o și noi cu ani în urmă pe drumul gloriei din Siberia și pînă în Ucraina.

Datorită acestor flăcăi care ne-au eliberat trăim și noi astăzi omenește. Mergem pe drumul ce l-ați bătătorit voi cu zeci de ani înaintea noastră. Eu sînt fochist la I.F.I.L. (Întreprinderea forestieră pentru industrializarea lemnului) din orașul ce poartă numele marelui Stalin. Noi producem cherestea, mobile și diverse obiecte din lemn. Muncim vîrtos fiindcă e nevoie de multă mobilă. Nevasta e sănătoasă, copiii sînt voinici și puternici. Ioșka e milițian, membru de partid. Ceilalți sînt toți utemiști. Gheorghe, Tibor și Ion sînt meseriași. Rozalia e acasă cu copilul.

În primăvara lui 1950 am fost chemat la Ambasada Sovietică din București. Acolo m-au întrebat:

— Dumneata ești căpitanul Ignat Szeplaki, comandantul companiei de mitralieri din batalionul 1 Internaționaliști, decorat cu ordinul „Drapelul Roșu"?

— Da, am răspuns eu.

— Iată decorația dumitale. Ți s-a promis că o vei căpăta înapoi, deci primește-o. Poart-o cu mîndrie!

De curînd, mi-am adus aminte de voi și iată de ce vă scriu acum înaintea sărbătoririi lui 7 Noiembrie și vă mulțumesc vouă și tuturor tovarășilor voștri pentru tot ceea ce ați făcut pentru noi.

Vă îmbrățișez pe amîndoi dragii mei prieteni și cu ocazia celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții, pentru victoria căreia am luptat împreună, vă rog să primiți felicitările și urările de bine ale tovarășului vostru:

Căpitan de mitralieri din Garda Roșie

IGNAT SZEPLAKI
fochist la I.F.I.L. Orașul Stalin
Republica Populară Romînă

ARTA MARILOR NOȘTRI PRIETENI

George Vraca
Artist emerit al R.P.R.
Laureat al Premiului de Stat

În curgerea zbuciumatelor veacuri ale istoriei, prieteniile între popoare se statornicesc pe temeiul unor obîrșii comune, unor firești vecinătăți geografice, unor afinități sufletești. Dar ele se statornicesc mai cu seamă, prin împletirea vieților în zile de cumpănă sau prin înfrățita toarcere a unui aceluiași ideal.

Reluarea în zilele noastre a vechilor și fireștilor legături de prietenie între popoarele sovietice și poporul romîn, — s-a făcut în împrejurările deosebite ale eliberării patriei noastre de către glorioșii oameni sovietici. Azi, binefăcătoarea înrîurire și sprijinul frățesc al Țării Socialismului, noi îl simțim la tot pasul, pe toate tărîmurile. În artă, oamenii sovietici ne-au dăruit pilda unor valori adînc omenești, a unor idealuri de dreptate, de bine, de adevăr, a unor idealuri potrivnice oricărei oprelişti în calea vieții. Ei ne-au învățat promovarea unor valori artistice aproape de sufletul și năzuințele mulțimilor muncitoare și care să vorbească acestora despre ziua lor de mîine, mai luminoasă și mai caldă.

Teatrul nostru, așa cum s-a dezvoltat în ultimii zece ani sub semnul înrîuririi marei arte sovietice, trece printr-o perioadă de renaștere și înflorire superioară pe linia tradiției realiste și luptătoare a scenei romînești. La temelia sa stă înțelegerea spectacolului ca un ajutor nu numai în acțiunea de înlăturare a tot ce e învechit, rău și nedrept construit, dar și ca un ajutor la ridicarea unei lumi noi.

Călătoriile oamenilor de teatru din țara noastră, în Uniunea Sovietică, popasurile în orașe ca Moscova sau Leningrad unde activează mari artiști ca Tarasova, Livanov, Belocurov și mulți alții, primirea la noi a unor personalități de seamă din lumea dramaturgiei și teatrului, cum a fost dramaturgul Vsevolod Ivanov, actori și regizori ca Zavadski, Mordvinov, Vera Marețkaia, Pliat, Cerkasov, Ghiațintova, spectacolele oferite de Teatrul „Mossoviet", întîlnirile și discuțiile atît de prețioase purtate în jurul unor probleme de artă, aprofundarea la noi, a sistemului marelui învățător Stanislavski — au pus la îndemîna creatorilor noștri din domeniul teatrului elemente de temelie pentru înflorirea artei noastre scenice.

Teatrul sovietic ne-a dăruit și o nouă concepție despre jocul actorilor, despre arta regizorului, despre decor și costum. În această concepție esențialul este respectul pentru adevărul vieții, tendința de a imprima tuturor elementelor spectacolului pecetea veridicului, a realului, a viului — lege fundamentală a teatrului nostru de azi. Concepția aceasta presupune în mod organic și partinitate. Artiștii noștri au înțeles că orice act de creație, orice pagină literară, orice fragment de spectacol nu este altceva decît un argument pentru sau împotriva unei idei. Iar în cazul nostru, am înțeles cu toții, că arta nu poate fi decît o pledoarie pentru societatea lipsită de exploatare, o pledoarie pentru munca și fericirea omului liber, pentru dragostea adevărată și împotriva nedreptății sociale și a urii între popoare, împotriva războiului.

În ajutorul concret pe care ni l-au dat solii artei sovietice, veniți la noi și dintre care unii au muncit efectiv în teatrele noastre, am simțit pulsul unei arte scenice generoase, libere. În pofida falsei păreri că realismul socialist ar fi o creație artistică „sub obroc", o creație îngrădită de norme strîmte și înăbușitoare, noi am văzut în munca acestor destoinici oameni de teatru, mai ales, mărturia unor mari libertăți. Imaginația vie, creatoare poate zbura cît mai departe. Curajul și îndrăzneala în creație puse în slujba adevărului sînt prețuite în deosebi. Poezia și delectarea artistică sînt nemărginite. Îndrumările competente date de regizorul Cliujnicov la repetițiile comediilor lui Gogol „Căsătoria" și „Jucătorii de cărți" de pildă, creația artistului poporului Mordvinov în „Othello", discuțiile rodnice și munca regizorului Zavadski pentru a ajuta realizarea „Avarului" lui Molière, talentul multilateral al Verei Marețkaia — iată numai cîteva exemple grăitoare.

Ele ne-au arătat cît e de necesar să dăm frîu liber adevărului artistic, fanteziei, talentului, febrei creatoare, cît e de necesar să înlăturăm sărăcia artistică, lipsa de idei, frica de comicul masiv ca și de tragicul zguduitor.

Odată cu pătrunderea pe scenă, ca personaj principal, a mulțimii cu sufletul ei clocotitor, cu pasiunile și vrerile ei, era firesc să se afirme pe scenă dramele puternice, conflictele viguroase, era firesc să pătrundă în teatru și gustul poporului pentru tot ce e sincer, nefăcut, pentru tot ce e adevărat, pentru tot ce e sănătos, robust și mobilizator. Iar poporului îi place să rîdă sănătos, să plîngă sincer, să creadă în ceea ce vede pe scenă. Dacă teatrul nostru de astăzi a ajuns la realizări remarcabile, pe linia unei arte autentice — aceasta o datorăm în mare parte vecinilor noștri răsăriteni.

Spectacolele noastre de azi, pornesc toate din sufletul poporului și nu au altă țintă decît să încînte, să încălzească, să facă să bată mai puternic inima sa generoasă și vie. Iar pentru a izbuti, ne-au învățat tovarășii noștri sovietici, artiști cu mare experiență, cu neasemuită pasiune și avînt creator.

Un document al zilelor noastre

Mulți vizitatori ai expoziției „Prietenia Romîno-Sovietică în arta populară din R.P.R." s-au apropiat, privind cu atenție unul din exponate — o carpetă. Care este istoria creării acestei carpete?

...Multe țărănci muncitoare din regiunea Pitești încercau să-și agonisească cele necesare traiului țesînd frumoase covoare naționale. Printre aceste harnice țesătoare se număra și baba Lina. Baba Lina își petrecea nopțile, pe care cucoanele din Pitești le risipeau în chefuri, aplecată deasupra gherghefului, chinuindu-și ochii la lumina plăpîndă a unei lămpi cu gaz.

Din cînd în cînd veneau cucoanele din Pitești:

— Ei, e gata?

În fața lor baba Lina desfăcea carpetele țesute. Combinația desenelor și a culorilor, puful moale al țesăturilor mîngîiau ochii. Erau frumoase. „Colecționarele de artă populară" împachetau de grabă lucrurile și aruncînd babei Lina cîțiva poli de hîrtie plecau să vîndă obiectele cu prețuri fabuloase. Obiecte de artă! Rarități!

Și deși erau furate, deși munca lor era neomenos prețuită, femeile de pe valea Argeșului țeseau înainte marame, fote și cămăși înflorate, continuînd tradiția artei moștenite din moși-strămoși.

Într-o zi babei Lina îi veni în gînd să înfățișeze pe o carpetă munca istovitoare a țesătoarelor. „Poate că cei care o vor vedea vor pricepe ce trai amar ducem noi", și-a zis ea. S-a sfătuit cu multe țesătoare, s-a apucat de lucru și după două luni carpeta a fost gata. Era întunecată în culori, iar desenul înfățișa o femeie bătrînă aplecată deasupra unui gherghef, lucrînd la lumina unei lămpi.

— Ce-i asta? — a țipat „colecționara". Ți-ai bătut joc de materialul meu. Ai să-mi plătești carpeta — și a plecat lăsînd-o babei Lina. A plecat și n-a mai dat niciodată pe la bătrîna țesătoare, căci obiectul lucrat de baba Lina era un document ce o acuza pe „colecționară", ce demasca parcă întreaga orînduire strîmbă a acelor vremuri.

Au trecut mulți ani de atunci. Baba Lina mai povestește și azi această întîmplare țesătoarelor de-o vîrstă cu ea ori mai tinere, dar care nu sînt mai puțin pricepute. Astăzi își are sediul la Topoloveni cooperativa de țesături și cusături „Muncitoarea". Aici s-au adunat meșteșugare în ale artei populare, din Golești pînă-n Cîndești. Ele își lucrează marămile și covoarele la lumina zilei și cu materiale cumpărate de la magazine de stat. Obiectele iau drumul marilor unități ale comerțului socialist, iar numele creatoarelor ca Gulercea Maria, Cinteza Lina, Barbu Oprica, sînt însemnate de reporteri în carnete, pentru a fi popularizate la radio și în presă. Ba cîte odată, țesăturile și cusăturile iau drumul expozițiilor pentru a fi admirate.

Deunăzi a ajuns la Topoloveni vestea unui concurs de obiecte populare. Creatoarele de la cooperativă s-au sfătuit: să trimitem și noi cîteva obiecte; dar ce? Și cineva a grăit amintindu-și de povestea babei Lina.

— Să înfățișăm un aspect din viața noastră de astăzi.

Pînă la urmă țesătoarele au hotărît să ilustreze un fapt ce vorbește de ajutorul dat țării noastre de oamenii sovietici, să povestească astfel despre uriașa dezvoltare economică ce a luat-o regiunea lor, despre creșterea industriei petrolifere la baza căreia stă ajutorul sovietic în utilaj, materiale și experiență. „Iată, și-au spus țesătoarele, pînza babei Lina povestea despre adevărul de atunci — exploatarea; pînza noastră povestește despre noul adevăr — înflorirea vieții noastre".

După o lună de zile carpeta a fost gata. Baba Lina a trăit în tot acest timp alături de tinerele țesătoare emoția creației, expresie a dragostei lor pentru eliberarea patriei. Tînăra țesătoare Tatiana a lucrat-o așa cum a făcut altă dată baba Lina: privind nu numai hîrtia cu desenul ci și în jur, la realitatea concretă. Așa s-a născut carpeta aceasta. Ea a ajuns la expoziția „Prietenia Romîno-Sovietică în arta populară din R.P.R.", de la București.

...Vizitatorii o privesc îndelung. Are culori frumoase, iar desenul înfățișează sonde petrolifere, o șosea asfaltată, blocuri în care locuiesc muncitorii. Jos, sub toate acestea sînt cuvintele: „Din ajutorul dat R.P.R. de U.R.S.S.".

Urmașii noștri vor vedea poate această carpetă într-un muzeu și vor înțelege că nu e o simplă țesătură ci un adevărat document, un document semnat nu de regi și împărați ca pe vremuri, ci de oameni simpli ai zilelor noastre care și-au înscris prin cuvinte țesute măiestrit în firele unei pînze, dragostea nețărmurită pentru marea Țară a Socialismului.

Roadele Marelui Octombrie

Expoziția Agricolă Unională de la Moscova a cărei veste s-a răspîndit în lumea întreagă, constituie pentru toți vizitatorii ei o adevărată școală a agriculturii celei mai înaintate. Fotografia noastră prezintă un aspect de la vizita unei delegații romîne la pavilionul R.S.S. Bașchire al expoziției.

Totul pentru om, totul pentru bunăstarea lui. Cu aceste cuvinte pe buze luptă oamenii muncii din țara noastră pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc, întîmpinînd cu cinste cel de al II-lea Congres al P.M.R. Iată taxiurile, minunatele mașini sovietice „Pobeda", așteptînd pasagerii pe care-i transportă rapid și comod în toate colțurile Bucureștiului.

Lupta pentru desăvîrșirea revoluției culturale este una din cele mai însemnate realizări ale regimului nostru de democrație populară. Ajutorul sovietic are și aici un rol deosebit. Priviți în fotografie un colț al marelui combinat poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" din București, de unde pleacă sute de mii de cărți ducînd lumina în satele și orașele patriei.

Între sportivii sovietici și romîni au fost legate prietenii trainice, care au avut drept urmare obținerea a numeroase performanțe valoroase. Iată o atletă sovietică explicînd unor sportive din R.P.R. metodele ei de mînuire a suliței.

Pe teme internaţionale

După alegerile din S. U. A.

La 2 noiembrie au avut loc în S.U.A. alegerile pentru congresul american. Aceste alegeri s-au desfăşurat în condiţiile unei pronunţate apatii a alegătorilor. La urne s-au prezentat abia 44 milioane de votanţi ceea ce reprezintă mai puţin de jumătate din numărul total al cetăţenilor americani cu drept de vot. În comparaţie cu alegerile prezidenţiale din 1952 au participat acum la vot 10 milioane mai puţini votanţi. Apatia şi neîncrederea cu care alegătorul american a privit alegerile sînt lesne de înţeles. Mulţi oameni simpli din Statele Unite îşi dau seama că faimoasa „politică bipartită" promovată în comun de reprezentanţii marelui capital din partidele democrat şi republican e departe de a putea fi influenţată prin votul alegătorului american.

Ceea ce a caracterizat climatul în care au avut loc alegerile a fost creşterea accentuată a opoziţiei faţă de guvernul Eisenhower şi faţă de politica agresivă şi fascizantă a acestuia. Alegerile s-au terminat prin înfrîngerea partidului republican aflat actualmente la putere. În Camera Reprezentanţilor, republicanii au rămas doar cu 203 locuri din cele 218 cît deţineau pînă în prezent, în vreme ce democraţii care aveau 212 locuri şi-au sporit numărul mandatelor la 232. În Senat republicanii au acum 47 mandate faţă de 49 cîte aveau înainte, iar democraţii 48 mandate faţă de 47 cîte deţineau anterior. Alegerile pentru posturile de guvernator s-au soldat cu o şi mai categorică înfrîngere a republicanilor. Aceştia au acaparat numai 21 posturi de guvernatori faţă de 29 cîte aveau pînă acum, în vreme ce democraţii şi-au asigurat 27 posturi, cu 8 posturi mai mult decît deţinuseră anterior.

Din toate aceste rezultate se desprinde concluzia că alegătorii americani au respins prin votul lor politica partidului republican, partid de guvernămînt pe care ei îl consideră răspunzător pentru actuala orientare agresivă a S.U.A., pentru consecinţele grele ale cursei înarmărilor, pentru sărăcirea continuă a oamenilor muncii. Alegătorii americani au votat nu atît în favoarea partidului democrat cît împotriva republicanilor, împotriva guvernului Eisenhower. Se ştie că după ce a stat 20 de ani în opoziţie, partidul republican a ieşit victorios în alegerile prezidenţiale din 1952 şi a venit la putere graţie — în mare parte — deşănţatei demagogii pacifiste. Dar, anii de guvernare republicană au avut darul să spulbere speranţele cetăţenilor americani care au acordat în 1952 o oarecare încredere programului demagogic pacifist al lui Eisenhower şi compania. În aceşti ani s-a desfăşurat cu furie o adevărată ofensivă a miliardarilor în goană după profituri uriaşe, împotriva nivelului de trai al maselor. Cursa înarmărilor s-a intensificat. A fost desfiinţat controlul asupra preţurilor ceea ce a dus la un val de scumpete. Situaţia economică a ţării s-a înrăutăţit mereu. Volumul producţiei industriale a S.U.A. a scăzut anul acesta cu 10 la sută. Producţia mărfurilor de larg consum a scăzut cu 13,2 la sută.

Nemulţumirile provocate de politica internă a republicanilor au fost mult editate de indignarea crescîndă faţă de acţiunile pe plan extern ale administraţiei Eisenhower care se cramponează de politica agresivă falimentară de pe „poziţii de forţă". Nu-i un secret pentru nimeni că această politică aventuristă a înregistrat eşecuri ruşinoase.

Bizuindu-se pe faptul că sînt în opoziţie, democraţii au căutat să-i întreacă în demagogie pe republicani. Ei au mizat pe faptul că în ochii cetăţenilor s-au putut fi făcuţi răspunzători pentru cele întîmplate în anii guvernării administraţiei republicane. Ei au promis mereu cu zgomot şi au vorbit despre „o politică de stabilizare şi înţelegere". Nimeni nu poate şi nu trebuie însă să se aştepte la vreo acţiune prin care democraţii să-şi respecte ceva din promisiunile electorale. Sistemul „bipartit" are pentru capitaliştii americani o valoare excepţională ca mijloc de control politic asupra maselor. Ambele partide — republican şi democrat — servesc cu acelaşi zel interesele capitalului; existenţa a două partide permite însă cercurilor guvernante să înşele poporul, creînd aparenţa „democraţiei" şi „alegerilor". Se ştie că în principalele probleme interne şi externe nu există nici-un fel de deosebire între programul republicanilor şi cel al democraţilor. În ofensiva împotriva nivelului de trai al maselor, în fascizarea intensă, în politica de stabilire a dominaţiei mondiale americane, există o unitate deplină între cele două partide. Este puţin probabil că rezultatele votului şi noua componenţă a congresului să aibă o influenţă pozitivă, mai mult sau mai puţin serioasă, asupra politicii americane. Nu-i mai puţin adevărat că acest vot este totuşi de natură să tempereze oarecum zelul guvernului republican şi al lui Eisenhower care a primit o grea lovitură în prestigiul lui de preşedinte. (Nu putem considera întîmplător faptul că la prima conferinţă de presă după alegeri, preşedintele S.U.A. a întrebuinţat foarte des cuvîntul „moderaţie" referindu-se la necesitatea unei „politici mai moderate"). Este clar că alegătorii americani au votat împotriva partidului republican tocmai pentru că ei doresc o schimbare a actualei politici. Şi de acest lucru vor trebui să ţină seama — într-un fel sau altul — atît partidul republican cît şi cel democrat.

E foarte probabil că cercurile guvernante din S.U.A. nu vor da înapoi şi vor continua politica lor nefastă. Dar rezultatele alegerilor care constituie o manifestare a opoziţiei populare împotriva actualei politici a S.U.A., răsună ca un avertisment pentru cercurile conducătoare de la Washington.

EM. RUCAR

Rezoluţia propusă de delegaţia sovietică în problema primirii de noi membri în O.N.U.

NEW YORK 5 (Agerpres). — TASS transmite: Delegaţia U.R.S.S. a prezentat spre examinare Comitetului Politic Special următorul proiect de rezoluţie în problema primirii de noi membri în O.N.U.:

„Adunarea Generală roagă Consiliul de Securitate să reexamineze cererile Albaniei, Republicii Populare Mongole, Bulgariei, Romîniei, Ungariei, Finlandei, Italiei, Portugaliei, Irlandei, Iordaniei, Austriei, Ceylonului, Nepalului şi Libiei cu scopul de a recomanda primirea simultană a tuturor acestor state ca membri ai Organizaţiei Naţiunilor Unite".

Ollenhauer dezaprobă politica lui Adenauer

BERLIN 5 (Agerpres). — În cadrul unui discurs radiodifuzat, preşedintele partidului social-democrat din Germania occidentală, Ollenhauer a criticat cu vehemenţă acordul semnat de Adenauer în legătură cu problema Saarului.

Ollenhauer a subliniat că acest acord „nu comportă nici un fel de garanţie de restabilire a libertăţilor fundamentale în Saar şi nu poate constitui un punct de plecare pentru relaţii franco-germane sincere şi amicale. Acest acord este din toate punctele de vedere greşit şi dăunător şi nu va putea fi aprobat de partidul social-democrat sub nici o formă".

Sub presiunea tot mai puternică a uriaşei mişcări de protest a maselor largi populare vestgermane împotriva politicii de război a guvernului, Ollenhauer şi-a exprimat totala sa împotrivire faţă de actuala politică externă a guvernului Adenauer. „Calea pe care vrea să o urmeze guvernul federal nu duce la restabilirea unităţii Germaniei şi nici la destinderea internaţională, a subliniat Ollenhauer. La Paris, Adenauer nu a făcut nici un demers practic în vederea unei politici active de unificare".

„Atmosferă politică turbure" la Bonn

BONN 5 (Agerpres). — Cancelarul Adenauer a rostit joi seara un discurs radiodifuzat în care a vorbit despre recenta sa vizită în Statele Unite.

Referindu-se la divergenţele din sînul coaliţiei guvernamentale în legătură cu acordurile de la Paris şi în special în legătură cu acordul asupra Saarului, care l-au determinat să-şi scurteze vizita în Statele Unite, Adenauer şi-a exprimat surprinderea faţă de „atmosfera politică turbure" pe care a găsit-o la întoarcerea sa la Bonn.

Sporirea ajutorului american pentru clica ciankaişistă

PEKIN 5 (Agerpres). — China Nouă transmite: Oficialităţi americane au anunţat că în curînd vor fi trimise în Taivan avioane americane cu reacţie „Sabre F-86". Agenţia Reuter anunţă că primul lot de avioane cu reacţie americane „Sabre F-86" va fi trimis în Taivan în cursul lunii noiembrie.

Între timp, după cum transmit agenţiile de presă occidentale, la 2 noiembrie, ministrul Afacerilor Externe ciankaişist, George Yeh, care se află în prezent în Statele Unite, l-a informat pe secretarul de stat al S.U.A., John Foster Dulles, de pierderile grele suferite de forţele ciankaişiste în insulele din apropierea ţărmului Chinei Continentale şi a cerut ajutor sporit şi imediat. La 3 noiembrie, George Yeh a conferit cu secretarul adjunct al departamentului apărării, W. J. McNeil, în legătură cu sporirea ajutorului militar american pentru clica ciankaişistă.

Decorări în U.R.S.S. cu prilejul zilei de 7 Noiembrie

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: Cu prilejul celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decorat cu ordine şi medalii pentru anii serviţi şi muncă ireproşabilă numeroase grupuri de muncitori, maiştri, cadre de conducere, tehnicieni şi ingineri din industrie, transport şi din sistemul de credit şi financiar.

În afară de aceasta Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decorat cu ordine şi medalii pentru anii serviţi un mare grup de generali, amirali, ofiţeri, [illegible] şi caporali, sergenţi şi maiştri reangajaţi ai Armatei Sovietice şi Flotei Maritime Militare. Au fost decoraţi de asemenea persoane din conducerea organelor Ministerului Afacerilor Interne şi Securităţii de Stat.

—o—

În Adunarea Naţională franceză

PARIS 5 (Agerpres). — TASS transmite: La 3 noiembrie, după terminarea vacanţei parlamentare, Adunarea Naţională franceză şi-a reluat activitatea. Adunarea Naţională a aprobat ordinea de zi a lucrărilor sale pentru următoarele săptămîni propusă de conferinţa preşedinţilor grupurilor parlamentare. În ordinea de zi au fost incluse probleme importante privind actuala situaţie politică a Franţei. Astfel, în perioada între 14-17 decembrie vor fi discutate acordurile de la Londra şi Paris cu privire la înarmarea Germaniei occidentale şi includerea ei în blocul nord-atlantic. Guvernul a prezentat un proiect de lege cu privire la ratificarea acestor acorduri. La 5 noiembrie va începe dezbaterea proiectului de buget pe exerciţiul financiar 1955. Adunarea Naţională va discuta de asemenea o serie de interpelări prezentate de deputaţi.

La 3 noiembrie a avut loc o şedinţă a comisiei afacerilor externe, în cadrul căreia Mendès-France, preşedintele Consiliului de Miniştri al Franţei, a făcut o expunere cu privire la acordurile de la Londra şi Paris.

—o—

Planurile colonialiştilor în Indonezia

DJAKARTA 5 (Agerpres). — TASS transmite:

Presa indoneziană subliniază încercările puterilor coloniale de a provoca în ţară o criză de guvern. Astfel, agenţia Antara transmite că „anumite cercuri ale S.U.A. nu renunţă la gîndul de a aduce la putere în Indonezia partidul „Masjumi" (partid reacţionar musulman). Aceeaşi agenţie relatează că nu degeaba cercurile americane susţin pe Husan Tiro, trădător al poporului indonezian, care reprezintă, chipurile, statul aşa-zis musulman al Javei, cu alte cuvinte „Dar-Ul-Islamul" (mişcare reacţionară care îşi propune drept scop să creeze un stat musulman în Indonezia).

Ziarul „Sulu Indonesia" scrie: „America speră că vor veni la putere „Masjumi" şi socialiştii de dreapta".

Ziarul „Harian Rakjat" scrie: „Unele cercuri din New York, Haga, precum şi clica lui Cian Kai-şi şi-au pus mari speranţe în criza de guvern". Dar, subliniază ziarul, în perioada remanierii cabinetului, „unitatea dintre guvernul Sastroamidjojo şi masele largi ale poporului s-a întărit şi mai mult în lupta împotriva colonialismului, împotriva agenţilor gomindaniştii şi a bandelor „Dar-Ul-Islamului".

—o—

Creşte mişcarea de eliberare în coloniile franceze

PARIS 5 (Agerpres). — Comentînd intensificarea mişcării de eliberare din coloniile franceze din Africa de nord, ziarul burghez francez „Le Figaro" îşi exprimă teamerea că francezii vor trebui să părăsească în curînd posesiunile pe care le mai deţin încă în Africa.

„A venit momentul, scrie ziarul, să vedem cum în Mediterana se desfăşoară acelaşi proces care, în opt ani, a distrus influenţa noastră în Indochina". Ziarul preconizează adoptarea unei „acţiuni grabnice şi energice", adică intensificarea şi mai brutală a represiunilor sîngeroase care au făcut pînă acum atîtea victime în rîndurile luptătorilor pentru cauza independenţei şi suveranităţii ţărilor din Africa de nord.

—o—

SCURTE ŞTIRI

● După cum anunţă Agenţia Vietnameză de Informaţii, A. A. Lavrişcev, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. în Republica Democrată Vietnam, a remis la 4 noiembrie preşedintelui Ho Şi Min scrisorile sale de acreditare, la reşedinţa din Hanoi a preşedintelui.

● La 4 noiembrie a sosit la Moscova în urma invitaţiei Asociaţiei unionale pentru relaţii culturale cu străinătatea o delegaţie a oamenilor culturii din Italia. Delegaţia este condusă de deputatul Giusto Tolloy.

● Agenţiile de presă anunţă că la 2 noiembrie alţi şapte ofiţeri patrioţi iranieni au fost condamnaţi la moarte de către tribunalul militar secret din Teheran.

● Greva celor 2.000 de actori şi cîntăreţi de la posturile de radioteleviziune franceze, care a început la 28 octombrie, continuă.

PREMIERA DE GALĂ A BALETULUI „CĂLĂREŢUL DE ARAMĂ"

Vineri seara la Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R. a avut loc premiera de gală a baletului „Călăreţul de aramă" de Reinhold Glier.

Au asistat tovarăşii: Gh. Gheorghiu-Dej, dr. Petru Groza, Gh. Apostol, I. Chişinevschi, Chivu Stoica, Al. Moghioroş, Miron Constantinescu, P. Borilă, M. Dalea, acad. prof. dr. C. I. Parhon, Constanţa Crăciun, L. Răutu, Ghizela Vass, acad. prof. Traian Săvulescu, Stelian Moraru, acad. prof. P. Constantinescu-Iaşi, L. Rădăceanu, Al. Bîrlădeanu, G. Gaston Marin, Marcel Popescu, D. Simulescu, E. Mazzas, Gh. Cioară, M. Oprişan, I. Dumitru, Gh. D. Safer, dr. Voinea Marinescu, A. Vlădoiu, O. Barlogea, Gr. Preoteasa, Gh. Pintilie, înalţi funcţionari de stat, academicieni, oameni ai artei, reprezentanţi ai organizaţiilor obşteşti, maeştri romîni şi străini, oameni ai muncii din întreprinderile şi instituţiile Capitalei.

Au asistat membri ai corpului diplomatic: L. G. Melnikov, ambasadorul U.R.S.S., Den Em, ambasadorul R. P. D. Coreene, W. Eggerath, ambasadorul R. D. Germane, L. Pataki, ambasadorul R. P. Ungare, S. D. Pavlov, ambasadorul R. P. Bulgaria, J. Şedivy, ambasadorul R. Cehoslovace, A. Calisse, ministrul Italiei, H. Shantz, ministrul S.U.A., M. Lako ministrul R. P. Albania, P. Frankfort, ministrul Franţei, D. F. Mac Dermot, ministrul Marii Britanii, J. de Bruyn, însărcinat cu afaceri al Belgiei, A. Parodi, însărcinat cu afaceri al Elveţiei, S. U. Bettin, însărcinat cu afaceri ad-interim al Turciei, O. Sharaf, însărcinat cu afaceri ad-interim al Egiptului, J. M. Delfino, însărcinat cu afaceri ad-interim al Argentinei, A. C. K. Wright, însărcinat cu afaceri ad-interim al Danemarcei, Y. Karmel, însărcinat cu afaceri ad-interim al Israelului, S. Soc, secretar al Ambasadei R.F.P. Iugoslavia, G. E. Westling, ataşat al Legaţiei Suediei, A. Kahr, secretar arhivist al Reprezentanţei Politice a Austriei şi alţii.

A fost de faţă compozitorul R. M. Glier, artist al poporului al U.R.S.S., de mai multe ori laureat al Premiului Stalin.

Realizarea pe scena primei noastre opere a spectacolului cu baletul „Călăreţul de aramă", lucrare distinsă cu Premiul Stalin, a constituit unul din cele mai remarcabile evenimente artistice ale anului.

Baletul „Călăreţul de aramă", creat de compozitorul sovietic R. M. Glier în anul 1949, cu prilejul celei de a 150-a aniversări a naşterii lui Puşkin, este inspirat din poemul cu acelaşi nume al genialului poet rus. Libretul este scris de P. F. Abolimov.

Din distribuţie au făcut parte: Gabriel Popescu, Irinel Liciu, Nicolae Bazaca, Ion Ipser, Bela Balogh, Nicolae Pantazi, Simona Ştefănescu şi alţii.

Coregrafia şi conducerea artistică aparţin lui Igor Smirnov, maestru de balet de la Teatrul Mare Academic de Stat din Moscova.

Conducerea muzicală aparţine lui Robert Rosensteck.

Decorurile spectacolului au fost realizate sub conducerea pictorului scenograf Silviu Bogdan; conducerea tehnică a montării şi efectele scenice: Gh. Moroianu.

Publicul a ovaţionat îndelung pe realizatorii spectacolului. O manifestare caldă, plină de entuziasm şi admiraţie, au făcut spectatorii compozitorului Reinhold Glier, care a fost chemat de public pe scenă, unde i s-au oferit flori. În aplauzele spectatorilor, R. M. Glier a felicitat cu căldură pe interpreţii operei sale.

(Agerpres)

Adunări festive închinate zilei de 7 Noiembrie

Academia R.P.R. a ţinut vineri după amiază o şedinţă festivă închinată celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Au participat numeroşi academicieni în frunte cu acad. prof. dr. C. I. Parhon, preşedinte de onoare al Academiei R.P.R. şi alţi oameni ai ştiinţei, artei şi culturii.

A luat cuvîntul acad. prof. P. Constantinescu-Iaşi, vicepreşedinte al Academiei R.P.R., care a vorbit despre însemnătatea istorică a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, subliniind uriaşa dezvoltare a statului sovietic, a ştiinţei sovietice, în cei 37 de ani de la victoria Revoluţiei.

Comunicarea a fost viu aplaudată. La sfîrşit, acad. St. Nenitescu, prim secretar al Academiei R.P.R. a dat citire unei telegrame adresate Prezidiului Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., prin care oamenii de ştiinţă din ţara noastră transmit oamenilor de ştiinţă şi cultură din Uniunea Sovietică sentimentele lor de admiraţie şi recunoştinţă.

Textul telegramei a fost primit cu vii aplauze.

Ieri, după terminarea primului schimb, ceferiştii complexului „Griviţa Roşie" au participat la adunarea festivă închinată celei de a 37-a aniversări a zilei de 7 Noiembrie.

Sutele de ceferişti au ascultat cu multă atenţie expunerea tov. Vasile Popescu, prim secretar al comitetului raional P.M.R. Griviţa Roşie, despre semnificaţia deosebită a Marelui Octombrie.

A luat apoi cuvîntul tov. Vasile Georgescu, directorul complexului.

★

Ieri după terminarea lucrului, la uzinele „Cristea Nicolae" din Galaţi a avut loc adunarea festivă închinată sărbătoririi celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Despre importanţa acestei măreţe zile a vorbit tov. Nicu Gîrneaţă, secretar al comitetului orăşenesc al P.M.R.

Adunări festive închinate zilei de 7 Noiembrie au mai avut loc şi la întreprinderile „Fusul", Centrul Mecanic, „Filimon Sîrbu", din Galaţi, „U. M. Progresul", „Industria Sîrmei" din Brăila.

Sărbătorirea a 10 ani de activitate a ziarului „Scînteia tineretului"

La Casa ziariştilor a avut loc vineri seara o adunare festivă cu prilejul împlinirii a 10 ani de la apariţia ziarului „Scînteia tineretului", organ central al Uniunii Tineretului Muncitor. La adunare au participat reprezentanţi ai presei, numeroşi colaboratori şi corespondenţi ai ziarului. Despre munca „Scînteii tineretului" în cei 10 ani de activitate a vorbit tov. Valentin Cîmpeanu, redactor şef al ziarului.

Colectivul redacţional al ziarului „Scînteia tineretului" a fost salutat cu această ocazie de către tovarăşii: Maria Apostol, din partea C.C. al U.T.M. şi Ştefan Voicu, din partea colectivului redacţional al ziarului Scînteia.

S. I. Petuhov, corespondentul ziarului „Komsomolskaia Pravda" la Bucureşti, a dat citire apoi telegramei de felicitare adresată de colectivul redacţional al ziarului „Komsomolskaia Pravda" colectivului redacţional al ziarului „Scînteia tineretului".

A urmat un program artistic.

(Agerpres)

—o—

SPECTACOLE

SÎMBĂTĂ 6 NOIEMBRIE 1954

TEATRE: Teatrul de Stat de Operetă: Ana Lugojana; Naţional „I. L. Caragiale" (Studio): Liceenii (ora 15), Platon Krecet (ora 19.30); Naţional „I. L. Caragiale" (Comedia): Mielul turbat (ora 15), Viaţă nouă (ora 19,30); Municipal: Afaceriştii; Tineretului: Drumul soarelui; Studioul actorului de film „C. Nottara": Familia; Armatei (B-dul G-ral Magheru): Furtuni de primăvară; Armatei (Calea 13 Septembrie): Pîrjolul; Muncitoresc C.F.R. (Giuleşti): Sfîrşitul escadrei; Ansamblul de Estradă al R.P.R.: Miniaturi pe portativ (în sala din Calea Victoriei); Teatrul „Ţăndărică": Artiştii pădurii (ora 16, în sala din B-dul Dinicu Golescu nr. 45), Căluţul cocoşat (ora 16) şi Umor pe sfori (ora 20, în sala Baruch Berea).

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Scanderberg; Republica, Bucureşti, Înfrăţirea între popoare, Volga, Libertăţii: Răsare soarele (Nepoţii gornistului — seria a II-a); Maxim Gorki, Lumina, Vasile Roaită: Cu Marincea... e ceva, Printre marinarii noştri, Oameni de pe valea Bistriţei, Fluieraşul fermecat; Elena Pavel: Tinereţea lui Maxim; Alex. Popov, M. Eminescu: Inimă tînără; 8 Martie: Spre cer; Gh. Doja, 1 Mai: Şcoala curajului; Cultural: Colţ alb; Constantin David: Cînd trandafirul înfloreşte; Unirea: Republica Populară Romînă şi filmul de desen animat „Marinică"; Victoria: Săptămîna filmului spectacol; Alex. Sahia: Destinul Marinei Vlasenko; Flacăra: În sat la noi; T. Vladimirescu: Ruslan şi Ludmila; Aurel Vlaicu: Agentul secret; Munca: Corăbiile atacă fortăreţele (Amiralul Uşakov, seria a II-a); Arta, Ilie Pintilie: Aleko, Fraţii Liu; Popular: Poemul dragostei; Mioriţa: Profesorul de dans; Moşilor, 23 August: Prieteni credincioşi; Donca Simo: Echipa de pe strada noastră; 8 Mai, Boleslaw Bierut: Inima noastră; N. Bălcescu: Agentul nr. 13; Rahova: Sevastopol km. 4; Olga Bancic: Vinovaţi fără vină.

Roadele Marelui Octombrie

Departe, peste mări şi ţări a fost dus numele glorios al Uniunii Sovietice, far al libertăţii şi independenţei popoarelor. Oamenii sovietici au ştiut să dea riposta cuvenită intervenţioniştilor din cele 14 state şi mai apoi fiarei fasciste care a călcat ţara sovietică înfloritoare. Izbînzile oamenilor sovietici din timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei au fost şi ale milioanelor de oameni simpli din toate colţurile lumii, care plini de încredere în viitorul luminos urmăreau pe hărţi loviturile nimicitoare date hitleriştilor. Speranţele lor au fost împlinite. Ostaşul sovietic eliberator a nimicit fiara fascistă în bîrlogul ei. Copilul pe care-l ţine în braţe salvatorul său, ostaşul sovietic, constituie simbolul renaşterii poporului german, al întineririi sale.

Plini de admiraţie şi recunoştinţă tinerii din cele mai diferite colţuri ale lumii, salută ostaşul sovietic eliberator; ei mulţumesc Zoiei Kosmodemianskaia şi „Tinerei Gărzi", lui Alexandr Matrosov, întregului popor sovietic care a crescut asemenea eroi, pentru eliberarea omenirii de urgia nazistă. Monumentul de la Treptow (Berlin) a devenit pentru tinerii participanţi la cel de al III-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor un simbol al luptei neînfricate pentru libertatea şi pacea popoarelor.

Astăzi, în timpuri de pace, oamenii sovietici sînt oaspeţi nespus de dragi ai oamenilor muncii din ţările de democraţie populară — ce au luat naştere în condiţiile eliberării de către Armata Sovietică. Oamenii muncii din Republica Populară Chineză, numesc cu mîndrie acest oaspe ca „frate mai mare". El îi ajută să construiască o nouă viaţă pentru care au vărsat atîtea lacrimi şi sînge secole de-a rîndul. Roadele ajutorului sovietic pot fi văzute în orice colţ al Chinei Populare. Fotografia a doua înfăţişează o secţie a marelui combinat de la Anşan reconstruit pe baze moderne cu ajutorul direct al specialiştilor sovietici.

Politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice opune planurilor războinice ale imperialiştilor americani propuneri concrete pentru rezolvarea prin tratative a oricăror neînţelegeri. Uniunea Sovietică opune vizitelor de „curtoazie" cu caracter agresiv şi interzicerii schimburilor în domeniul cultural-artistic, un viu schimb de delegaţii ale oamenilor de ştiinţă şi artă. Solii sovietici sînt primiţi cu multă căldură de opinia publică din ţările capitaliste. Ei duc acolo cuvîntul artei pusă în slujba omului, în slujba vieţii. Sportivii sovietici sînt de asemenea bine cunoscuţi în toate colţurile lumii. Publicul din ţările capitaliste îşi manifestă puternica lui simpatie faţă de înalta măiestrie a artiştilor şi sportivilor sovietici.

Aplauzele Parisului pentru talentata violonistă sovietică Nelly Şcolnicova, laureată a marelui premiu „Jacques Thibaud" sînt în acelaşi timp un cald prinos adus artei sovietice, întregului popor sovietic.

Sînt nenumăraţi prietenii Uniunii Sovietice. Sute de milioane de oameni privesc cu încredere spre poporul sovietic, constructor al comunismului. An de an, sînt tot mai multe delegaţiile din străinătate care vizitează Ţara Sovietică şi iau cunoştinţă de viaţa şi munca oamenilor sovietici. În ultima fotografie, un grup de oameni ai muncii din ţările capitaliste, salutînd bucuros pe locuitorii oraşului-erou Stalingrad, reprezentanţi de frunte ai luptei împotriva fascismului, pentru libertatea popoarelor.

